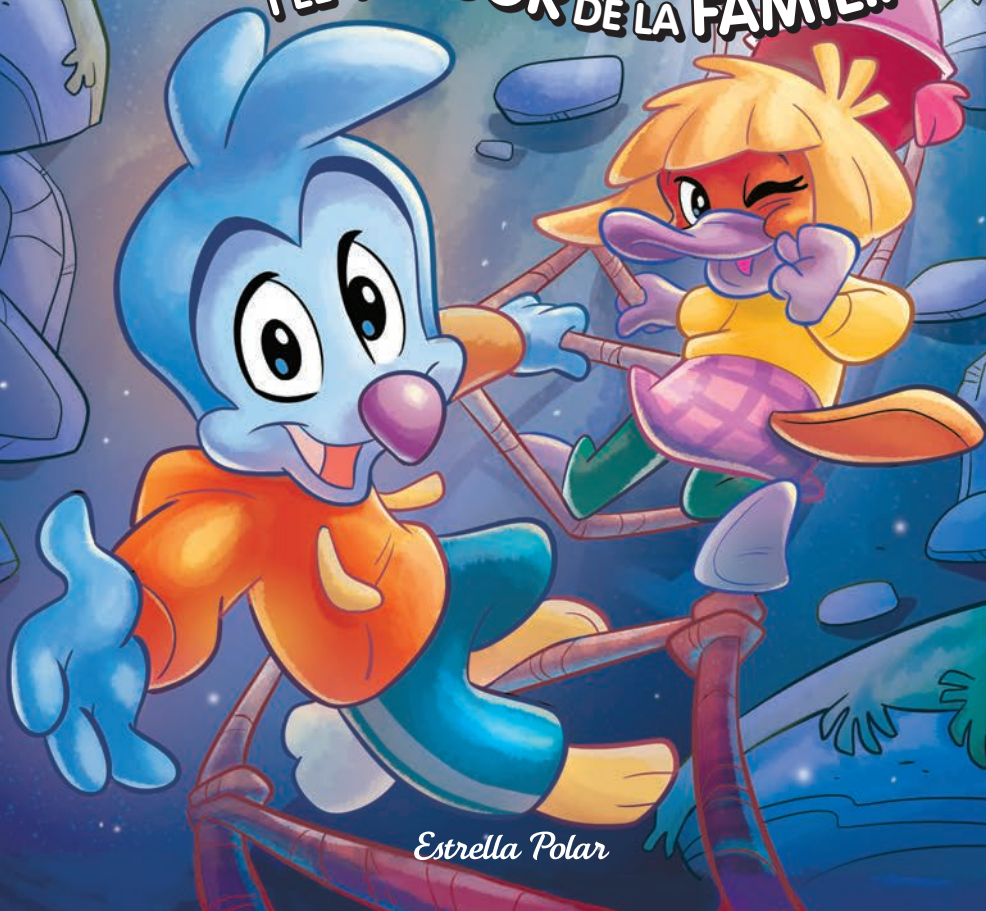

JOHN DODO

¡EL TRESOR DE LA FAMILIA!

Estrella Polar

JOHN DODO

I EL TRESOR
DE LA FAMILIA

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *John Dodo e il tesoro di famiglia*

© del text i les il·lustracions: Book on a Tree, 2021

Una història de Book on a Tree

www.bookonatree.com

© de la traducció: Xavier Solsona Brillas, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2021

ISBN: 978-84-18444-35-7

Dipòsit legal: B. 7.911-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

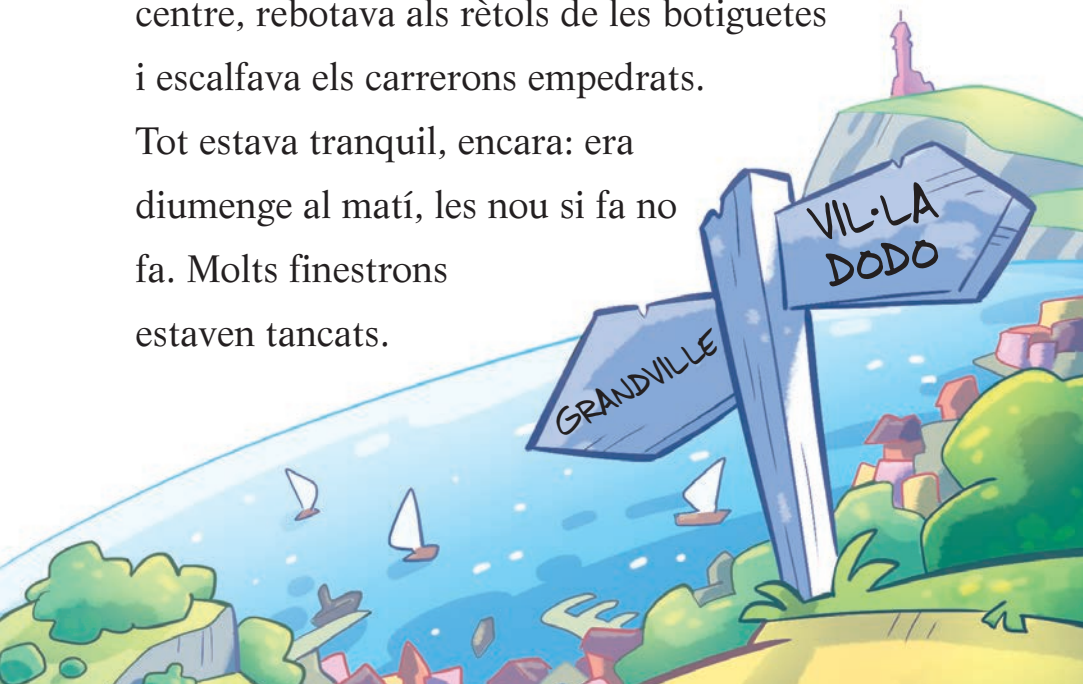
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

UN PARTIT DE DODOBOL

El sol resplendia a Grandville. Càlid i radiant, relluïa al mar i als aparadors del centre, rebotava als rètols de les botiguetes i escalfava els carrerons empedrats.

Tot estava tranquil, encara: era diumenge al matí, les nou si fa no fa. Molts finestrons estaven tancats.

Us ho heu empassat? J. D.

Les persianes metàl·liques, abaixades.
Al parc, només un parell d'esportistes
corrien per mantenir-se en forma (*hop!*,
hop!, *hop!*). Els prats assolellats estaven
buits. I arreu bronzien plàcidament
els insectes primaverals.

S'anunciava una mandrosa tarda
de pau...

—Què és aquest rebombori? —va

bramar el Papa Dodo,

traient el cap del taller.

Feia una estona
encara corriem
com bojos pels
porxos de Vil·la
Dodo, empaitant

la pilota, marcant els rivals,
esquivant els llançaments,
tirant-la al mig dels testos
de geranis. Però així que el
meu pare es va posar a
agitar la clau anglesa, la

Kàtia Kodiak es va quedar de sobte
paralitzada a la grava, entre un núvol de
pedretes, i va fer aquella cara *ossetona*
que li sortia cada vegada que trencava
alguna cosa.

El Dindo Armadillo, molt espantat, es va
llançar a un arbust de roses. L'única que
no es va adonar de res va ser la Rita
Ornitorrinc.

—Tira! Passa-la! Passa-la! Tira! —va

Però si jo no he trencat MAI RES! K. K. K.

continuar cridant a plens pulmons. Només quan va veure que tots estàvem quiets va intuir que alguna cosa no anava bé i va callar.

El meu pare va abaixar l'enorme clau anglesa i se li va escapar un riure sorneguer de satisfacció.

—Així és com hauríeu de jugar —va exclamar—. Ben calladets.

—Però quin joc és, llavors? —vaig preguntar—. Per a això val més que dormim.

—Bé, és diumenge! —va protestar ell.

—I tu què hi fas, amb aquesta eina a la mà? —vaig riure, fent rebotar la pilota en un peu abans de passar-la als meus amics.

—Es diu clau anglesa! —va remarcar el pare—.

Estava a punt d'enllestir una feineta força delicada, quan he sentit una mena d'explosió.

—Ha sigut el Dindo! —va dir la Kàtia.

—Ai! No és veritat! Uix! —va protestar ell, amb el nas que amb prou feines li sobresortia dels rosers. Pel que semblava, punxaven com una mala cosa...

—Jo faig de portera, senyor Dodo! —va anunciar la Rita Ornitorrinc, lluint els seus

BOCAMOLLA! D. A.

dos guants diferents (i la seva extraordinària habilitat a l'hora de dir coses absolutament òbvies).

—Papa, he sigut jo... —vaig balbucejar.

Ell, però, continuava picant a terra amb el peu, cada cop més impacient. I quan aquell so es va fer insuportable, tots vam exclamar com una sola veu:

—ENS SAP GREU, PAPA DODO...

Ell va aixecar el peu un altre cop, a punt per tornar-lo a abaixar.

—No volíem molestar-te mentre feies aquesta feina...

—...tan delicada —vaig afegir jo.

El Papa Dodo va assenyalar el pati:

—I tampoc volíeu trencar la font...

I nosaltres, com un eco (de tants cops com ja ho havíem sentit):

—Tampoc volíem trencar la font...

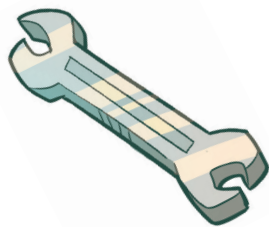
—Ni fer malbé les roses de la tieta Flo...

—Ni fer malbé les roses de la tieta Flo...

—Ni trencar els vidres de...

—PAPA! —vaig protestar.

Oh, i tant! Amb una clau anglesa? J. D.

—Tens raó: els vidres de l'hivernacle ja els
hàveu trencat! —va dir ell—. Sigui com
sigui, jo ara me'n tornaré a la feina, vosaltres
parareu de disparar míssils i anireu... a
escampar la boira pels camps? —va dir
mentre indicava els acres de terreny
verd que envoltaven Vil·la Dodo.

—Però estem jugant a dodobol!

—vaig protestar.

—I el dodobol només es pot jugar
al jardí de Vil·la Dodo —va puntualitzar
la Rita.

—A més, els camps fan molta baixada! —va
advertir el Dindo—. UIX!

(No, encara no havia aconseguit sortir dels
rosers...)

—Ah... —ens va burxar el pare—. Llavors potser teniu por...

—No tenim por de res! —vaig contestar.

I, llançant-li una mirada desafiant, vaig arrencar a córrer cap a la part del darrere de la casa, seguit de prop pels meus amics.

El Papa Dodo es va posar a riure fort...

Per arribar al Jardí Salvatge trigaríem una bona estona.

Perquè Vil·la Dodo no era una caseta, sinó un edifici enorme, llarg i alt, retorçat en totes direccions. Tenia moltíssimes habitacions, tantes que ningú havia sigut mai capaç de comptar-les totes.

Però era el mínim per poder-hi viure amb tretze tiets i tietes. Hi havien arribat de mica en mica i amb el temps s'hi havien quedat.

Alguns per ajudar el Papa Dodo, d'altres per cultivar les seves mil i una aficions. El meu pare tenia un taller on ho arreglava tot, com bé

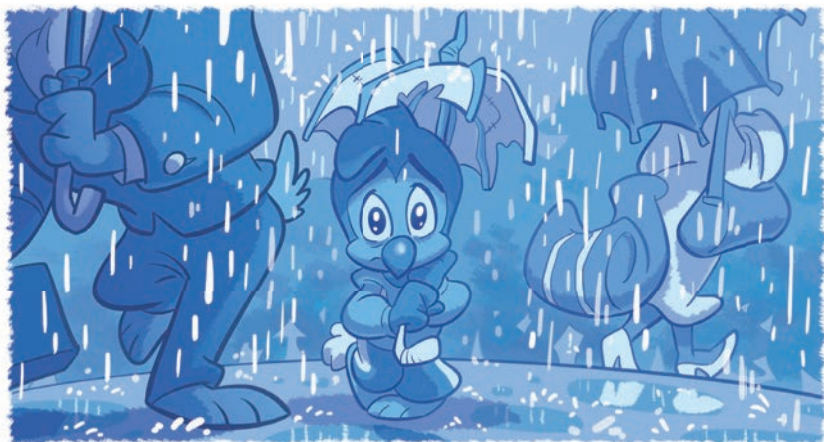
deia el rètol de fora la porta:

I jo m'havia criat allà, amb ell i els tiets, amb tretze històries

familiars, tretze maneres de fer el dinar i el sopar, tretze programes de televisió preferits i tretze opinions diferents sobre què era important a la vida i què no.

I de vegades les coses anaven bé. D'altres, en canvi, passava que s'oblidaven de cosetes poc importants, com ara de comprar la llet o fer la bugada. O de venir-me a recollir a l'escola (precisament quan plovia a bots i barrals...). Però normalment treballàvem de valent tots junts, ja fos amb el tornavís o amb la serra.

I quan hi havia un problema, es plantejava quina era la millor manera de resoldre'l. El meu pare sempre era amable amb nosaltres. I li agradaven els meus amics. Però jo també sabia que, si havia d'acabar una feina, valia més deixar-lo en pau. Ell era així: parlava als objectes, com fan els metges amb les persones. I també aquell dia, després d'haver-nos enviat al darrere de casa, va posar la mirada en una agulla de pit en forma de margarida que tenia penjada al taller i va cantussejar:

—Aaah, que feliç, la vida d'un pare. Jo us renyo de tant en tant, vosaltres em desobeïu igualment...